

Vojíš Saska z Vacovic, starožitná česká rodina vladycká, o níž píše August Sedláček v *Ottově Slovníku Naučném*, díl XXVI., str. 889, že »po r. 1623 již nikdo té rodiny se nepřipomíná«. Tomu však tak není. Roku 1614 prodán jest ve vsi Oujezdci s vědomím a poručením J. Mti Páně grunt po neb. Vondrovi Mazancovi za 768 kop 50 gr. »urozenému panu Václavovi Vojíšovi Saskovi z Vacovic« na ten způsob, aby kupující pan Václav Vojíš byl povinnen odváděti všechny platy na tom gruntu povinné, a kdyby jej zase prodati mnil, aby tak učiniti směl pouze poddanému J. Mti Páně. Pan Vojíš položil závdavku 200 kop a platil veruňky až do Vánocí 1617, pak se gruntovní kniha odmlčuje a začíná znova teprva zápisem po 21 letech! Pan Václav Vojíš už nebyl tu hospodářem a uživatelem gruntu byl Jiří Vojíš, jak podobno pravdě, syn jeho (Václavův). Ale pěkný selský statek zatím »v té nešťastné rebelii přišel k ztenčení a stavení do gruntu k spálení«, zůstával mnoho let pak pustý, takže i grunty všechny zarostly. Proto byl ten statek v lednu 1638 znova prořacován a odhadnut pouze na 140 kop. »I nemoha svrchupsaný pan Vojíš pro nemožnost svou, aby jej zase vyzdvihnouti a stavěti dal s to býti, ujala týž v témž

řacunku urozená paní Anna Vojíšová, rozená z Dráchova, jakožto paní manželka jeho«. Pchledávky věřitelů ovšem »vedle velikosti a malosti, nemohouce pustota a spáleniště dráže řacováno býti« doznaly arcit také poměrného ztenčení, a žijící tehdy ještě pan Václav Vojíš, jehož hypotéka činila původně 330 kop 40 gr. 6 den. měl dostati pouze 60 kop 54 gr. 2½ d. R. 1650, 13. března, paní Anna Vojíšová, roz. Dráchovská z Dráchova, prodala tento dvůr uroz. panu Valentinovi Křištofovi Noherovi, někdy JMC leytnantu za 500 zl. rýn. Jak nuzně na tom tehdy byla rodina Vojíšů, vidno z toho, že prodávající paní Anna vymínila sobě »chalupu, kterou sobě před časem pan Vojíš vystavěti dal, od sv. Jiří příštího léta tohoto 1650 za dvě léta totižto až do sv. Jiří 1652 s svým panem zůstávati a se dle možnosti živiti moc měli...« Pan Jiří Vojíš s manželkou se pak odstěhovali asi do Budějovic — posílají se jim tam verunky z jejich někdejšího gruntu, jež nový nabyvatel Noher už roku 1651, 29. července zase prodal budějovickému sousedovi Valentinovi Mundrovi (Munterovi). 1654 jmenuje se jako manžel paní Anny Vojíšové v Budějovicích pan Václav Vojíš — ale to snad bylo přepsání písaře místo »Jiří«. 1655 dostává paní Anna Vojíšová ještě 27 zl. 11 kr. rýn. z kupní sumy. Pak je zas zápis až z 31. října 1661, jímž se o splácení veruňkuv dohoduje s Mundrym (Munterem) pan Zdeňk Vojíš, patrně syn a dědic Jiřího a Anny Vojíšových. Poslední zápis je pak o půldruhého roku později: »leta 1663, 25. Januarii položil pan Valentin Munter verunk, jak kvitancí ukazuje, na místě pana Zdeňka Vojíře panu Václavovi Kořenskému z Terešova (titul), kterýž mu odveden býti má, totiž 35 fl.« (Grutovní kniha vsi Oujezdce od r. 1611, str. 173—6. Knížete ze Schwarzenbergu archiv v Třeboni, sign. [červ.] Ia-5AU-2). Ms.